

мъришъ. А сега вече трѣбва да си отидешъ, защото никой надземеи човѣкъ не може по-много да стои у насъ“.

Човѣчето пакъ го извадило вънъ и му казало: „Скоро ще стигнешъ до една планина, дѣто единъ змей пази три хубави моми, аю нѣкакъ ти затрѣбуваме, повикай ни“.

Човѣчето цѣлунало момъкътъ три пѣти и се върнало въ пещерата. Тогава цвѣтенцето извикало: „Извади ме!“ Момъкътъ го извадилъ и пакъ тръгналъ подиръ него.

Привечеръ стигналъ до едно голѣмо езеро и лѣгналъ на брѣга да спи. Щомъ си легналъ, видѣлъ три златни лебеда, които плували по езерото. Момъкътъ взелъ пушката и замѣрилъ съ нея най-малкия лебедъ. Другитѣ два се уплашили и хврѣкнали. Малкия лебедъ се промѣнилъ въ много хубава мома и казалъ: „Върна ми човѣшкия образъ, койго змеятъ отъ стъклената планина ми отне, както и на сестритѣ ми“.

На другия день отишли на стъклената планина, на която живѣлъ змеятъ съ другитѣ двѣ сестри-лебеди. Тукъ момъкътъ скрилъ цвѣтенцето въ пазвата си, а извадилъ сребърния косъмъ, духналъ въ него и веднага около него се явили много човѣчета, които казали: „знаемъ какво искашъ; искашъ да се качишъ на отсрѣцната стъклената планина, а не можешъ. На драго сърдце ще ти помогнемъ“.

Човѣчетата веднана почнали да копятъ, да ровятъ и да чукатъ, и скоро направили голѣма дупка въ стъклената планина. Когато свършили работата, изгубили се, сжщо тъй бърже, както бърже дошле.

На стъклената планина гърмѣло и се трѣсло и двата златни лебеда изхрѣкнали отъ тамъ.

Момъкътъ взелъ пушката, замѣрилъ съ нея и намѣсто лебеди се явили двѣ хубави моми. Въ това врѣме змеятъ излѣзълъ отъ палата си и дошелъ до момъка да го погуби, но той замѣрилъ съ пушката си и змѣятъ се прѣобърналъ въ димъ и прахъ, който вѣтрътъ разпрѣсналъ.

Тогава синьото цвѣтенце се издигнало пакъ нагорѣ и извикало: „Дѣте мое, живѣй честито! Азъ съмъ душата на умрѣлата ти майка и сега пакъ трѣбва да се върна на небето, отдѣто дойдохъ“.

Момъкътъ се оженилъ за най-малката сестра. Скоро подиръ това се омжили и другитѣ двѣ сестри и всички заедно живѣли благодарни и честити на този свѣтъ.

Люб Бобевски.

Коледна пѣсенъ.

Дѣца, ей дѣдо Коледъ иде —

Съ пѣсни го срѣщнете;

Приемъ тържественъ вий въ сѣрца си

На тоя день сторете!

Че днесъ роди се на земята

Христосъ-спасителъ наши,

О, съ радость нека туй възпѣятъ

Сърдцата нежни ваши!